

Robert Schumann

Gedichte der Königin Maria Stuart – Stuart Mária dalok, Op. 135

(Gisbert Vincke német fordítása)

1. Abschied von Frankreich – Búcsú Franciaországtól

Ich zieh' dahin,
Ade, mein fröhlich Frankenland,
Wo ich die liebste Heimat fand,
Du, meiner Kindheit Pflegerin!
Ade, du Land, du schöne Zeit,
Mich trennt das Boot
Vom Glück so weit!
Doch trägt's die Hälfte nur von mir,
Ein Teil für immer bleibt dein,
Mein fröhlich Land, der sage dir,
Des andern eingedenk zu sein!
Ade, ade!

Távozom,
Ég veled, vidám Franciahonom,
Ahol legkedvesebb hazámra leltem,
Te, gyermekkorom gondozója!
Ég veled, te föld, te szép kor,
Messzire visz engem a hajó
A boldogságtól!
De csak egyik felemet viszi magával,
A másik örökre tiéd marad,
Én vidám országom, s az mondja neked,
Emlékezz a másokra!
Ég veled, ég veled!

2. Nach der Geburt ihres Sohnes – Fia születése után

Herr Jesu Christ, den sie gekrönt mit Dornen,
Beschütze die Geburt des hier Gebornen.
Und sei's dein Will', lass sein Geschlecht
Zugleich lang herrschen noch in diesem Königreich.
Und alles, was geschieht in seinem Namen,
Sei dir zu Ruhm und Preis und Ehre, Amen.

Jézus Krisztus, kit tövissel koronáztak,
Védeld az itt született születését.
És legyen meg akaratod, engedd nemzetségét
Sokáig uralkodni e királyságban.
És minden, ami az ő nevében történik,
Szolgáljon a te dicsőségednek és hírednek és tiszteletednek, ámen.

3. An die Königin Elisabeth – Erzsébet királynőhöz

Nur ein Gedanke, der mich freut und quält,
Hält ewig mir den Sinn gefangen,
So dass der Furcht und Hoffnung Stimmen klangen,
Als ich die Stunden ruhelos gezählt.
Und wenn mein Herz dies Blatt zum Boten wählt,
Und kündet, euch zu sehen, mein Verlangen,
Dann, teure Schwester, fasst mich neues Bangen,
Weil ihm die Macht, es zu beweisen fehlt.

Ich seh' den Kahn, im Hafen fast geborgen,
Vom Sturm und Kampf der Wogen fest gehalten,
Des Himmels heit' res Antlitz nachtumgraut.
So bin auch ich bewegt von Furcht und Sorgen,
Vor euch nicht, vor euch nicht, Schwester.
Doch des Schicksals Walten zerreisst das Segel oft,
Dem wir vertraut.

Csak egy gondolat, amely engem megörvendeztet és kínoz,
Az tartja fogva örökké eszemet,
Így a félelem és remény hangjai szólottak,
Amikor nyugtalanul számláltam az órákat.
S ha szívem e lapot választja követének
És hírül adja vágyamat, hogy láthassam önt,
Akkor, drága nővérem, új szorongás fog el,
Mert nem áll hatalmában, hogy bizonyítsa azt.

Látom a csónakot, a kikötőben mejdnem elrejtve,
A vihar és a hullámok harca ellen szilárdan lehorgonyozva,
Az ég vidám orcáját az éj sötétjébe merülve.
Így hullámszik bennem is félelem és gond,
Nem tőled félek, nem tőled, nővérem,
De a sors akarata gyakran széttépi a vitorlát,
Amelyben megbíztunk.

4. Abschied von der Welt – Búcsú a világtól

Was nützt die mir noch zugemess'ne Zeit?
Mein Herz erstarb für irdisches Begehren,
Nur Leiden soll mein Schatten nicht entbehren,
Mir blieb allein die Todesfreudigkeit.

Ihr Freunde, lasst von eurem Neid:
Mein Herz ist abgewandt der Hoheit Ehren,
Des Schmerzes Übermass wird mich verzehren,
Bald geht mit mir zu Grabe Hass und Streit.

Ihr Freunde, die ihr mein gedenkt in Liebe,
Erwägt und glaubt, dass ohne Kraft und Glück
Kein gutes Werk mir zu vollenden bleibe.

So wünscht mir bess're Tage nicht zurück,
Und weil ich schwer gestrafet werd' hienieden,
Erfleht mir meinen Teil am ew'gen Frieden!

Mit használ a számomra még kimért idő?
Szívem meghalt a földi hívságoknak,
Árnyékom csak a szenvedést nem nélkülözi,
A halál-öröm maradt csak számomra.

Barátaim, felejtsetek az irígységet:
A fenségességtől elfordult szívem,
A túlzott fájdalom pusztít engem,
Hamarost sírba száll velem a gyűlölet és vita.

Ti barátok, kik szeretettel gondoltok rám,
Mérjétek föl és higgyétek, hogy erő és szerencse nélkül
Nem maradt jótett, mit véghezvittem volna.

Ne kívánjátok vissza jobb napjaimat,
S mert itt súlyos büntetés vár rám,
Könyörögjétek: legyen részem az örök békében.

5. Gebet – Ima

O Gott, mein Gebieter, ich hoffe auf dich!
O Jesu, geliebter, nun rette du mich!
Im harten Gefängnis,
In schlimmer Bedrängnis
Ersehne ich dich;
In Klagen dir klagend,
Im Staube verzagend,
Erhör', ich beschwöre und rette du mich!

Ó Isten, parancsolóm, benned van reményem!
Ó szeretett Jézus, ments meg!
A szörnyű fogságban,
Nagy szorongatásban
Rád vágyom én;
Panaszban hozzád panaszkodva,
A porban kétségbeesve,
Hallgass meg, hívlak és ments meg!